

Tolkningsfrågor

- 1) Ska begreppet genomsnittskonsument i direktiv 2005/29/EG ⁽¹⁾, som avser en normalt informerad samt skäligen uppmärksam och upplyst konsument – med hänsyn till att det är luddigt och vagt – hellre formuleras mot bakgrund av bästa tillgängliga kunskap och erfarenhet och följaktligen inte enbart hänvisa till det klassiska begreppet *homo oeconomicus* utan även till nya rön om de allra senaste teorierna om begränsad rationalitet, vilka har visat att personer ofta agerar utan att inhämta nödvändig information och därmed fattar "irrationella" beslut jämfört med de beslut som en hypotetiskt uppmärksam och upplyst person annars skulle ha fattat, med den följden att de nya rönen medför ett behov av en högre konsumentskyddsnivå om det finns risk för kognitiv påverkan vilket allt oftare är fallet i den moderna marknadsdynamiken?
- 2) Kan en affärsmetod i sig anses vara aggressiv när ett val, på grund av det sammanhang i vilket information presenteras (*framing*), kan framstå som påtvingat och utan alternativ mot bakgrund av artikel 6.1 i direktivet, enligt vilken en affärsmetod ska anses vara vilseledande om den på något sätt, "även genom den allmänna utformningen" vilseleder eller sannolikt kommer att vilseleda genomsnittskonsumenten?
- 3) Ger direktivet om otillbörliga affärsmetoder den nationella konkurrens- och marknadsmyndigheten (när det har konstaterats föreligga en risk för psykologisk påverkan vad gäller 1) det ekonomiska trångmål som en person som ansöker om lån normalt befinner sig i, 2) komplexiteten hos de avtal som konsumenten ombes underteckna, 3) samtidigheten med avseende på kombinationserbudandet och 4) de korta tidsramar som ges för att underteckna erbjudandet) befogenhet att göra ett avsteg från principen om att försäkringsprodukter och finansiella produkter som inte har någon koppling till varandra får säljas tillsammans och föreskriva ett tidsspänn på sju dagar mellan undertecknandet av de båda avtalena?
- 4) Utgör direktiv (EU) 2016/97 ⁽²⁾, särskilt artikel 24.3 – mot bakgrund av ovannämnda befogenhet att bekämpa aggressiva affärsmetoder – hinder för att den nationella konkurrens- och marknadsmyndigheten fattar ett beslut på grundval av artiklarna 2 d, 2 j, 4, 8 och 9 i direktiv 2005/29/EG och den nationella genomförandelagstiftningen efter det att en låneansökan – i samband med korsförsäljning av en finansiell produkt och en försäkringsprodukt som inte har någon koppling till den förstnämnda produkten – avslagits av ett bolag inom investeringstjänster som vägrat att ge konsumenten en ångerperiod (*spatium deliberandi*) på sju dagar mellan formuleringen av kombinationserbudandet och undertecknandet av försäkringsavtalet, när det finns risk för att konsumenten påverkas av omständigheterna i det konkreta fallet (vilket även kan härledas ur komplexiteten hos den dokumentation som ska gås igenom)?
- 5) Kan den omständigheten att försäljning av en finansiell produkt tillsammans med en försäkringsprodukt i sig anses utgöra en aggressiv affärsmetod resultera i en otillåten regleringsrättsakt och medföra att näringsidkaren (och inte den nationella konkurrens- och marknadsmyndigheten, vilket borde vara fallet) har bevisbördan (vilken är svår att uppfylla) för att det inte rör sig om en aggressiv affärsmetod i strid med direktiv 2005/29/EG (inte minst eftersom medlemsstaterna enligt det nämnda direktivet inte får anta strängare regler än dem som föreskrivs i direktivet, inte ens för att uppnå en högre konsumentskyddsnivå) eller föreligger tvärtom inte denna omvända bevisbörda, förutsatt att det mot bakgrund av objektiva faktorer konstateras att en konsument som har ett lånebehov löper en konkret risk att påverkas vid ett kombinationserbudande av komplex karaktär?"

⁽¹⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv 2005/29/EG av den 11 maj 2005 om otillbörliga affärsmetoder som tillämpas av näringsidkare gentemot konsumenter på den inre marknaden och om ändring av rådets direktiv 84/450/EEG och Europaparlamentets och rådets direktiv 97/7/EG, 98/27/EG och 2002/65/EG samt Europaparlamentets och rådets förordning (EG) nr 2006/2004 (direktiv om otillbörliga affärsmetoder) (EUT L 149, 2005, s. 22).

⁽²⁾ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/97 av den 20 januari 2016 om försäkringsdistribution (EUT L 26, 2016, s. 19).

Begäran om förhandsavgörande framställd av Corte suprema di cassazione (Italien) den 20 oktober 2022 – Ente Cambiano Società cooperativa per azioni mot Agenzia delle Entrate

(Mål C-660/22)

(2023/C 24/38)

Rättegångsspråk: italienska

Hänskjutande domstol

Corte suprema di cassazione

Parter i det nationella målet

Klagande: Ente Cambiano Società cooperativa per azioni

Motpart: Agenzia delle Entrate

Tolkningsfråga

Utgör artikel 63 och följande artiklar samt artiklarna 101, 102, 120 och 173 FEUF hinder för en nationell bestämmelse såsom artikel 2.3-ter och 2.3-quater i lagdekret nr 18 av den 14 februari 2016, omvandlat, med ändringar, genom lag nr 49 av den 8 april 2016, i den lydelse som var tillämplig i tiden (*ratione temporis*), där det anges att kooperativa banker som den 31 december 2015 hade nettotillgångar på över 200 miljoner euro måste betala ett belopp på motsvarande 20 procent av nettotillgångarnas värde per den 31 december 2015 för att de, i stället för att ansluta sig till en kooperativ bankkoncern, ska ha rätt att överföra bankverksamheten till ett aktiebolag, även ett nybildat sådant, med tillstånd att bedriva bankverksamhet, genom att ändra sina stadgar för att utesluta bedrivande av bankverksamhet och samtidigt bibehålla de klausuler om ömsesidighet som avses i artikel 2514 i civillagen, genom att tillförsäkra aktieägarna ändamålsenliga tjänster för att bibehålla relationen med det övertagande aktiebolaget, utbildning i och information om sparande samt främjande av stödprogram?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 8 november 2022 – S.Ö. mot Stadt Duisburg

(Mål C-684/22)

(2023/C 24/39)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Düsseldorf

Parter i det nationella målet

Klagande: S.Ö.

Motpart: Stadt Duisburg

Tolkningsfrågor

- 1) Utgör artikel 20 FEUF hinder mot en bestämmelse enligt vilken en person som frivilligt förvärvat ett (icke-privilegierat) medborgarskap i ett tredjeland enligt lag förlorar medlemsstatens medborgarskap och således unionsmedborgarskapet, om en individuell bedömning av de följder som förlusten av medborgarskapet har endast genomförs om den berörda utländska medborgaren först har lämnat in en ansökan om tillstånd att bibehålla medborgarskap och denna ansökan besvaras jakande innan det utländska medborgarskapet förvärvas?
- 2) Om svaret på fråga 1 är nekande: Ska artikel 20 FEUF besvaras så, att det i förfarandet om tillstånd att bibehålla medborgarskap inte får uppställas några villkor som i princip innebär att det inte görs någon bedömning av den berörda personens och dennes familjs individuella situation i fråga om de följder som förlusten av ställningen som unionsmedborgare medför, eller att denna bedömning förlorar sin betydelse på grund av andra faktorer?

Begäran om förhandsavgörande framställd av Verwaltungsgericht Düsseldorf (Tyskland) den 8 november 2022 – N.Ö. och M.Ö. mot Stadt Wuppertal

(Mål C-685/22)

(2023/C 24/40)

Rättegångsspråk: tyska

Hänskjutande domstol

Verwaltungsgericht Düsseldorf